

anden Side, om man vilde gaa ind paa at indrømme Noget paa § 7 i Retning af Folkethingets Opfattelse paa Betingelse af, at man indlød sig paa Forhandling om forskellige Arbejder, om man vilde indrømme en Gaveparagraf paa Betingelse af en Arbejdsparagraf. Der til lød det korte og bestemte Svar: Vi gaa under ingen Omstændighed med til Gaver. Jeg gjentager, at et lignende Spørgsmaal i modsat Retning er aldrig nogen Sinde rettet til os, der er aldrig nogen Sinde spurgt os, om vi vilde gaa ind paa en Forhandling om en Arbejdsparagraf paa Betingelse af, at man vilde indrømme os en Gaveparagraf. — Overfor den ærede Ordførers sidste Bemærkning skal jeg ikke sige Meget. Jeg skal blot nævne en Ting, nemlig dette, at han mente, der vilde gaa lang Tid hen, inden vort Forslag kunde komme til at virke. Nei, det vil der netop ikke. Jeg ser ikke rettere, end at det vil virke meget hurtigt. Naar Loven er vedtaget og stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, saa vil Kommunalbestyrelserne hurtigt, meget hurtigt, et Par Dage efter, kunne vedtage Bidrag i den Retning, hvad de med Sikkerhed kunne gøre, idet de vide, at de i Følge den vedtagne Lov kunne faae Halvdelen af, hvad de hde i det nævnte Diemed.

Maaten: Jeg vil kun lige overfor, hvad den ærede Ordfører bemærkede om Tilbudet med Hensyn til § 7, sige, at der forud var gaaet den Erklæring fra den anden Del af Udvalget, at de absolut ikke vilde have med Arbejdsbevillingsparagrafen at bestille. Det var absolut erklæret, og saa var der ingen Grund for os til at stille yderligere Spørgsmaal.

Naar det ærede Medlem talte om provisoriske Finanslove og vilde hævde Oppositionens Ustyldighed deri, saa skal det, hver

Gang den Paastand fremstattes, fra min Side fremhæves, at det baade fremgaar af positive Udtalelser fra Oppositionens Førere og af den hele Behandling af Finansloven, at det var det bevidste Formaal at gjøre Finanslovsforslaget umuligt at regjere med for nogen Regjering, og at man derved har tvunget Regjeringen til at udstede en provisorisk Finanslov.

Formanden: Forinden jeg slutter, finder jeg Anledning til at gjøre en Bemærkning. Der er ved denne eneste Behandling af denne Sag i Dag oftere end i og for sig ønskeligt omtalt Bud, Tilbud, Kontraktbud, og fremdraget Bemærkninger fra de enkelte Medlemmer i Fællesudvalget og Svar derpaa af denne eller hin Art. Naar jeg udtaler dette, saa er det ikke, fordi jeg finder, at det let kunde have været anderledes. Baade saaledes, som Forholdene stille sig, og som Betænkningen foreligger, har jeg godt funnet forstaa, at det ikke let har funnet undgaas. Det er altsaa ikke nogen Udbredelse til Noget. Men jeg ønsker dog at hævde, at det Nette er, at vi blive ved vor gamle Sædvane, at man her i Salen saa lidt som muligt beskæftiger sig med de i Udvalget faldne Ytringer og Forhandlinger. Det er en Bane, som vi ere bedst tjente med, og jeg ønsker ikke, at man skal anse det, der her er sket i Dag, som et Præcedens for Afgivelser derfra.

Man gik derpaa til Afstemning, hvorved

1) Vædringsforslag under Nr. 2 af Fællesudvalgets Halvdel (Bosjen, Busk, N. Clausager, Clausen, Holstein, Høgsbro, Hørup, N. S. Larsen, Madsen, C. B. Nyholm og Tauber):

Til Landsthingets Afvattelse af Lovforslaget:

§ 7, Lin. 1, ændres „kan der“ til „tilstaas“.

§ samme Paragraf, Lin. 2, udgaa Ordene: „som rentefrie Laan, der blive at tilbagebetale inden 1ste April 1887, tilstaas“.

§ samme Paragraf, Lin. 3, foran „et Tilskud“ indsættes „for Januar Maaned“, og „50 Dre“ ændres til „35 Dre“.

§ samme Paragraf, Lin. 4, efter „Folketælling“ sættes „,“ og der tilføies: „dog saaledes at ingen Kommune erholder mere end Halvdelen af, hvad den har anvendt i det nævnte Diemed“.

§ 8 udgaa.

§ 9 bliver § 8.

forlestedes med 43 Stemmer mod 11.